

Arrest

nr. 145 433 van 12 mei 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DEPOVERE loco advocaat Mr. P. VANWELDE en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Tibetaanse afkomst, bent u geboren in Tibet, een regio die volgens u in de jaren '50 door de Chinezen werd bezet en die u ontvluchtte rond 1960. U leefde nadien in India waar u als jongeman verschillende jaren in dienst was bij de 'Indian-Tibetan Border Police', een afdeling voor Tibetanen binnen het Indiase leger. Nadien werkte u als chauffeur voor de 'Tibetan Central Administration' (CTA), de Tibetaanse overheid in ballingschap. U huwde met T., geboren in Dheradun India. Samen kregen jullie twee dochters, T. P. (geboren 2 oktober 1996 te India) en T. T. (geboren 6 juli 1992 te India – O.V.X). Uw vrouw werd in 2008 naar Brussel gestuurd om er te werken voor de CTA. U en uw dochters volgden haar naar Brussel en verkregen op basis van gezinshereniging een verblijfsvergunning in België. U nam toen ontslag als chauffeur voor de CTA waardoor u, wegens te weinig jaren dienst, niet meer in aanmerking zou komen voor een pensioen van de CTA. Uw vrouw T. is

dan in België overleden in augustus 2011. Op 14 mei 2012 diende u en uw dochter T. T. (O.V.7.508.904) een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U wilde na een eventueel aflopen van uw verblijfstitel in België niet terugkeren naar Tibet in de Volksrepubliek China (VRC), noch naar India. Ten aanzien van de VRC vreest u problemen wegens uw activiteiten in India bij de CTA. Ten aanzien van India vreest u problemen wegens gebrek aan werk, wegens gebrek aan woning en wegens dat u uw verblijfsdocument ('Registration Certificate' of RC) niet meer zou kunnen opnemen. U hoopt verder dat uw dochters hun studies hier verder kunnen afwerken.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw verblijfstitel in België, een lidkaart van de Tibetaanse gemeenschap in België, de 'green books' van uzelf en twee dochters, de 'Identity Certificate' (IC) van uzelf en uw dochter T. P., uw RC, de geboorteakte van uw vrouw, uw vroegere IC, een attest van gezinssamenstelling, een huwelijksattest, een overlijdensakte van uw vrouw, een geboorteakte van uw dochter T. P., uw geboorteakte en verschillende attesten die uw werk in India bevestigen. Het BCHV (Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen) legde in juni 2012 een nota neer waarin het op individuele wijze aangeeft dat u niet naar India zou kunnen terug reizen. Op 20 februari 2014 maakte het BCHV aan het CGVS opnieuw een aanvulling over waarin wordt aangegeven waarom India niet als 'eerste land van asiel' kan gelden voor u en uw familie.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten ('Green Book', RC en IC, uw geboorteakte en werkattesten van de CTA) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: N. N., geboren op 1 juli 1948 te Shigatse in de Volksrepubliek China (VRC). Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra), op basis van documenten over uw leven en werk in India (zie attesten van CTA) én uw verklaringen aangaande de herkomst van uw familie aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens rond het jaar 1960 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Ook uit uw verklaringen en documenten blijkt dat u omwille van uw betrokkenheid bij de Tibetaanse afdeling van het Indiase leger en uw werk voor de CTA een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS vast dat u op verschillende plaatsen hebt gewoond in India, dat u er werk had, vooreerst bij de Tibetaanse afdeling van het Indiase leger en nadien bij de CTA. U verkreeg in India een RC en nadien ook een IC waarmee u naar België reisde omdat uw vrouw, die voor de CTA werkzaam was, in België werd gestationeerd.

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen (en neergelegde documenten – zie groene map) dat u over een verblijfsrecht beschikte in India en in het bezit bent van een dergelijke RC.

Betreffende de **reden voor uw vertrek uit India** stelde u dat u en uw dochters uw vrouw kwamen vervoegen in België, nadat ze hier tewerk was gesteld door de CTA. In het jaar 2008 kwam u naar België waar u een verblijfsvergunning kreeg. U haalde geen enkele reden aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Betreffende de **reden waarom u niet naar India zou kunnen terugreizen**, verklaarde u dat er verschillende redenen zijn. Zo gaf u aan dat u in India geen rechten zou hebben (zie gehoorverslag CGVS p.3). Echter blijkt uit de informatie van het CGVS dat Tibetanen in India wel heel wat verschillende rechten worden toegekend, waaronder een verblijfsvergunning in de vorm van de 'Registration Certificate' of RC. U verklaarde onder andere dat uw kinderen hier in België hun studies wilden vervolledigen. Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat uw kinderen vroeger in India ook naar school konden gaan, hetgeen door de informatie van het CGVS wordt bevestigd, namelijk zijn er voor Tibetanen in India verschillende mogelijkheden om er te studeren. Zo gaf u ook aan dat u na terugkeer naar India uw werk niet zou kunnen heropnemen. U voegde daar aan toe dat uw dochters ook beter hun opleiding hier afmaken, waarmee u impliciet lijkt aan te geven dat ze ook moeilijk werk zouden vinden (zie gehoorverslag CGVS p.3 en 8). Nochtans blijkt enerzijds, zoals hierboven reeds aangegeven, dat Tibetanen in India wel toegang hebben tot verschillende studiemogelijkheden en anderzijds dat Tibetanen in India werk vinden in veel verschillende economische sectoren. U voegde daar aan toe dat u in India geen 'support' (financiële bijdrage van de overheid) of een woning van de overheid zou krijgen (zie gehoorverslag CGVS p.8). Echter moet het CGVS vaststellen dat u niet aanhaalt waarom precies u, en/of uw dochters, geen werk zouden kunnen vinden en op basis daarvan een woning zouden kunnen huren. Dat de Indiase overheid u geen financiële ondersteuning zou geven doet hier geen afbreuk aan. Bovendien blijkt uit de informatie van het CGVS dat de Tibetaanse overheid in ballingschap in India (CTA) verschillende inspanningen levert om de Tibetanen in India zo goed als kan bij te staan. Ten slotte stelde u dat u nu geen geldige RC meer hebt en dus geen geldig verblijfsdocument om terug in India te gaan wonen. Het CGVS merkt hierover op dat uit de informatie waarover het beschikt, blijkt dat Tibetanen die terugkeren naar India in principe hun RC weer kunnen opnemen en weer recht hebben op een geldig verblijfstatuut. Wat er ook van zij, al de redenen die u aanhaalde hebben u vroeger niet weerhouden om jarenlang in India te wonen, te werken en een gezin uit te bouwen. Bij aankomst in België hebt u verschillende jaren hier kunnen wonen zonder dat u asiel aanvraagde. Pas wanneer uw vrouw is overleden en u dreigde uw verblijfstitel te verliezen, vroeg u asiel aan om te stellen dat een terugkeer naar India niet mogelijk was. Aldus kan de zwaarwichtigheid van uw beweerde problemen bij terugkeer zeer in vraag gesteld worden. Wat er ook van zij, geen van de door u aangehaalde elementen wijzen op een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bij een eventuele terugkeer naar India.

Met betrekking tot uw verklaringen dat bepaalde zaken in India moeilijk zouden verlopen wegens een gebrek aan documenten, verwijst het CGVS er enerzijds nogmaals op dat u uw RC terug zou kunnen opnemen na terugkeer (zie boven). Anderzijds en volledigheidshalve wijst het CGVS er nog op dat uit de informatie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat Tibetanen in India verschillende identiteitsdocumenten, zoals een Aadhaar-card, een PAN-card, een Ration card en rijbewijs kunnen verkrijgen. Naast het feit dat deze officiële identiteitsdocumenten betreffen die worden uitgereikt door de Indiase overheid, geven deze stukken eveneens toegang tot verschillende, uiteenlopende diensten van de moderne Indiase maatschappij. Gezien deze identiteitsdocumenten op vrij eenvoudige wijze kunnen bekomen worden en gezien deze stukken, zoals de Aadhaar-card, wijdverspreid zijn onder de Tibetanen in India, kan er redelijkerwijze aangenomen worden dat ook u dergelijke stukken, die een oplossing bieden voor de door u genoemde problemen, kan verkrijgen in geval van een eventuele terugkeer naar India.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts

een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC. In casu blijkt uit uw verklaringen en neergelegde documenten (zie groene map) dat u over zulke reistitel beschikt.

Gezien het CGVS er aldus van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

De door u neergelegde documenten, zijnde uw verblijfstitel in België, een lidkaart van de Tibetaanse gemeenschap in België, de 'green books' van uzelf en uw twee dochters, de 'Identity Certificate' (IC) van uzelf en uw dochter Tenzin Peldon, uw RC, de geboorteakte van uw vrouw, uw vroegere IC, een attest van gezinssamenstelling, een huwelijksattest, een overlijdensakte van uw vrouw, een geboorteakte van uw dochter Tenzin Pedlon, uw geboorteakte en verschillende attesten die uw werk in India bevestigen doen geen afbreuk aan deze beslissing, ze staven uw identiteit, gezinssamenstelling en werkervaring, maar meer niet. Er werd per email ook een aanvulling van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (BCHV) aan uw dossier toegevoegd op 20 februari 2014. Deze aanvulling van 20 februari 2014 van het BCHV is niet van dien aard om de appreciatie van uw asielaanvraag te wijzigen. Uit een analyse van de in deze nota aangehaalde landeninformatie aangaande de registratievoorwaarden van Tibetanen in India, de verlenging van hun verblijfsstatuut, de mogelijkheid van terugkeer naar India, de garanties tegen refoulement naar China, en de rechten verbonden aan hun status, blijkt dat het BCHV geenszins aantoonde dat de door het CGVS gehanteerde informatie niet juist, onvolledig of niet actueel zou zijn.

Volledigheidshalve merkt het CGVS nog op dat ten aanzien van uw dochter Tenzin Tsomo (O.V.7.508.904) eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen op basis van dezelfde redenen, zijnde dat India als 'eerste land van asiel' kan worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 25, 26 en 36 van richtlijn 2005/85/EG, van de artikelen 33, 35 en 46 van richtlijn 2013/32/EU en tenslotte van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

Verzoeker verzoekt de Raad een prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie teneinde dat Hof te vragen over de criteria voor de termen 'eerste land van asiel' en 'voldoende bescherming' zoals gestipuleerd in de artikelen 33 en 35 van richtlijn 2013/32/EU.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel

aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Betreffende de toepassing van het 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens zijn land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien het land waar hij de laatste jaren voor zijn vertrek verbleef, India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker dat India voor hem een 'eerste land van asiel' is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoeker mogelijks ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat hij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2.1. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel.

Uit de documenten die verzoeker in de loop van zijn asielprocedure heeft neergelegd blijkt dat hij in het bezit is van een reisdocument (IC) dat hem door de Indiase overheid werd uitgereikt. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat verzoeker met dit document terug de toegang kan verwerven, mits hij daarop een terugkeervisum laat aanvragen op het Indiase consulaat te Brussel. Dezelfde informatie vermeldt nog dat het aanvragen en verkrijgen van een dergelijk visum een administratieve formaliteit betreft die geen problemen oplevert (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, dd. 26 juni 2014, p 21-22). De Raad stelt derhalve vast dat verzoeker zich in de mogelijkheid bevindt om opnieuw toegang te verkrijgen tot het Indiase grondgebied.

2.2.2.2. Inzake de 'reële bescherming' van het eerste land van asiel.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat Tibetanen in India over een verblijfsrecht beschikken (RC) dat periodiek verlengbaar is, waardoor India als 'eerste land van asiel' kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet.

In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker vooreerst dat India geen lid is van de Vluchtelingenconventie en dat het verblijfsrecht van Tibetanen aldaar slechts periodiek is, zonder dat er enige wettelijke garantie bestaat op verlenging. De bescherming zou louter op richtlijnen gebaseerd zijn en niet op een wettelijk kader. Verzoeker wijst op recente politieke ontwikkelingen in India, met name het aan de macht komen van premier Narandra Modi die heel sterke banden met China ontwikkelt, hetgeen een "*bijkomende bron van vrees*" zou zijn voor verzoeker. Verzoeker meent daarom dat het statuut van Tibetanen te weinig rechtszekerheid biedt om te voldoen aan de voorwaarden voor 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker wijst bijkomend op het advies van de BCHV d.d. 28 februari 2014 in zijn zaak en waarin wordt gesteld dat de verlenging van zijn verblijfsvergunning "*afhängt van de goodwill van de Indiase autoriteiten*". Ten derde stelt verzoeker dat Tibetanen in India slechts beperkte rechten hebben op het vlak van huisvesting, werk en toegang tot scholing. Tenslotte meent verzoeker dat "*er in de Indiase migratiereglementering geen garantie bestaat tegen gedwongen terugkeer naar China*". Ter staving van zijn betoog verwijst verzoeker naar een advies van het BCHV.

In zoverre verzoeker betoogt dat India de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker "*anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement*". Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming. Waar verzoeker stelt dat het verblijfsrecht van de Tibetanen niet berust op een wettelijke basis of op wettelijke

garanties, blijkt anderzijds uit de informatie van de commissaris-generaal dat deze instructies genomen zijn in uitvoering van een wettelijk kader en dat de opeenvolgende instructies wijzen op een verankering, versoepeling en uitbreiding van het recht van verblijf voor Tibetanen. In tegendeel kan er vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en de verlenging ervan niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden (*ibid.* p. 14-15). De verwijzing naar een gewijzigde politieke toestand in India doet hier geen afbreuk aan, gezien verzoeker niet concreet maakt in welke mate dit een negatieve weerslag zou hebben op de verblijfsrechten van Tibetanen in India.

In zoverre verzoeker stelt dat verlenging van het RC geen zekerheid is en afhangt van de goodwill van de Indiase autoriteiten, blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal anderzijds dat de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en van de verblijfsdocumenten van Tibetanen in India een formaliteit betreft die “gemakkelijk” verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt vlot, terwijl er geen voorbeelden bekend zijn van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat “*alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap inderdaad jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politiecommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt (...) Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden*”. Bovendien kan “*wie nalaat zijn RC tijdig te laten vernieuwen mogelijk officiële waarschuwingen en boetes*” krijgen maar tegelijk gesteld dat “*De CTA in ieder geval in bijstand voorziet voor alle Tibetanen die moeilijkheden zouden ervaren bij hun registratie of “RC renewal”*”. Aanbevelingsbrieven en andere assistentie worden door de CTA gratis aangereikt. In de gevallen waar er zich meer ernstige problemen voordoen start de CTA stevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt. Aldus is er in India voor Tibetanen geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in om met enig stuk aan te tonen dat personen in zijn situatie, zijnde Tibetanen die bij het verlaten van India in het bezit waren van een geldige verblijfsvergunning, een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht.

In zoverre verzoeker betoogt dat Tibetanen in India slechts beperkte rechten hebben op het vlak van huisvesting, werk en toegang tot scholing, merkt de Raad op dat een verschil in rechten tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indische staatsburgers (zoals bijv. hoger inschrijvingsgeld aan de universiteit of de onmogelijkheid tot het verkrijgen van een overheidsfunctie) geen ‘vervolgung’ uitmaakt in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ‘ernstige schade’ in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat volledig gelijke sociale rechten evenmin vereist worden voor het in aanmerking als ‘eerste land van asiel’ in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Daarenboven blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal dat Tibetanen in India “*vrij toegang hebben tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen en private arbeidsmarkt)*”, terwijl er “*geen informatie bekend is dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot de politie of het gerecht*” (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p.26-27-28).

Wat betreft verzoekers opmerking tenslotte dat er in de Indiase regelgeving geen garantie bestaat tegen gedwongen terugkeer naar China, dat er uitwijzingen bestaan en er geen wettelijke waarborg noch controle bestaat tegen die repatriëringen, wijst de Raad erop dat deze stellingen lijnrecht ingaan tegen de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Daaruit blijkt dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die dat land aan Tibetanen biedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de ‘*Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees*’ te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als gebruikelijk internationaal rechtsprincipe’. Door het principe te beschermen via het ‘Recht op Leven’, opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (*ibid.*, p. 18-19). In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er evenmin in om een concreet

voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan (met geldig RC) door India effectief werd gerepatriëerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land. Verzoeker wijst op theoretische straffen van 'deportatie' en het achterlaten van Tibetanen in de grensstreek voor bepaalde personen zonder geldig RC, zoals beschreven in een rapport van een Zwitserse NGO, doch hieruit blijkt geenszins dat de Indiase autoriteiten ooit zouden zijn overgegaan tot de effectieve overhandiging van een legaal verblijvende Tibetaan aan de Chinese autoriteiten.

Uit dit alles blijkt dat verzoeker, bij terugkeer naar India, over een onbeperkt verlengbare verblijfsstatus kan beschikken indien hij daartoe de administratieve stappen vervult, en dat hij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulement-beginsel kan rekenen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoeker biedt aan de voorwaarden voor 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet. Wat betreft de vraag van verzoeker om dienaangaande een prejudiciële vraag te richten aan het EHJ merkt de Raad op dat krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie de nationale rechterlijke instantie slechts gehouden is het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien haar beslissingen "volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep". Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 16 december 2008, *Cartesio*, nr. C-210/06, r.o. 76-79; HvJ 4 juni 2002, *Lyckeskog*, nr. C-99/00, r.o. 16-17). Daar de uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/67 van de Vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, is de Raad bijgevolg niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

2.2.3. Betreffende verzoekers vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade ten aanzien van zijn eerste land van asiel, India.

Verzoeker verklaarde bij de commissaris-generaal dat hij India verlaten heeft omdat hij hier zijn vrouw en dochter kwam vervoegen. Deze door verzoeker aangehaalde elementen zijn geenszins van die aard dat zij toelaten te besluiten dat verzoeker in zijn eerste land van asiel een gegronde vrees voor vervolging koestert, dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit verzoekers verklaringen blijkt voorts niet dat er actueel een objectief argument bestaat om te veronderstellen dat verzoeker bij terugkeer een gronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verzoeker stelt weliswaar dat hij "geen rechten" zou hebben, doch uit de objectieve informatie van de commissaris-generaal blijkt dat verzoeker op basis van zijn RC toegang krijgt tot een aantal sociale rechten in India (*ibid.*, p.26-27-28). Verzoeker verklaart voorts dat het voor zijn dochters beter zou zijn om in België hun studies af te werken, doch ook dit argument kan niet dienstig worden aangebracht in het kader van de asielprocedure. Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen poging om deze argumentatie te ontkrachten.

2.2.4. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar zijn eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER